

ALEXANDRIA BELLEFLEUR

Margot
& Olivia

WRITTEN
IN THE STARS 3



ROMAN

Alexandria Bellefleur

Margot & Olivia

Written in the stars – deel 3

Vertaling Sanne Hillemans

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

In de zeven maanden waarin Olivia Grant als assistent-evenement-coördinator bij Emerald City Events werkte had ze met genoeg vreemde eisen te maken gehad. Maar het verzoek van het Roberts-stel dat het menu voor hun bruiloft moest bestaan uit eten dat lacto-ovo-pesco-vegetarisch én Keto moest zijn was nieuw.

‘OTP? Wat is dat nou weer?’

‘Die datingapp? *One True Pairing*? Onder welke steen heb jij gezeten?’

Olivia dronk het laatste beetje van haar thee op – die allang koud was geworden – en probeerde zich af te sluiten voor het geklets van haar collega’s.

‘Uh, ik ben al vijftientig jaar getrouwd,’ zei Naomi.

‘Dat is geen excuus. Die advertenties zijn werkelijk overal. Kom op. Ik durf te wedden dat zelfs Olivia weet waar ik het over heb.’

‘Hmm?’ Olivia scande het laatste restje van de e-mail die de cateraar voor de Roberts-bruiloft had gestuurd – die vooral bestond uit verwarring en verontwaardiging over wat hij dan in godsnaam moest serveren – voordat ze het laptopscherm omlaag duwde. Ze zou later wel met hem meeleven. ‘Sorry, wat moet ik weten?’

Kira, het hoofd van marketing van Emerald City Events, liet haar kin op haar hand rusten. ‘OTP. Zeg alsjeblieft dat je ervan gehoord hebt.’

Olivia schokschouderde. ‘Natuurlijk. Heeft niet iedereen dat?’

Kira wierp Naomi een scherpe blik toe en grijnsde. ‘Zie je?’

‘En zoals ik al zei...’ Naomi wiebelde met haar linkerhand en de

platinaring stak schitterend af tegen haar diepbruine huid. ‘Getrouwd.’

‘Dat was Liv ook.’

De verkleuring op de plek waar Olivia’s ring aan haar vinger had gezeten was al maanden vervaagd, in tegenstelling tot de gewoonte die ze had om met haar duim te strijken over het stukje huid dat ooit bedekt werd door haar trouwring. Ze stopte haar hand onder haar bovenbeen en glimlachte. ‘Ik dacht dat je aan het daten was met die barista. Hoe heette ze ook alweer, Blake?’

‘O, ja, absoluut. Dat ik weet van de app is puur van anderen. Ik heb een nicht die haar vriendje via de app heeft ontmoet, maar dat is alles.’ Kira grinnikte naar Naomi. ‘Maar ik weet in ieder geval dat het bestaat.’

‘OOC, OTP, AO3, PWP... De jeugd van tegenwoordig en hun afkortingen.’ Kira klakte met haar tong. ‘Wil je weten wat de enige drieletterige afkorting is waar ik iets om geef?’ Ze tikte tegen de broche op haar revers en grijnsde. ‘COO, hartelijk dank.’

Kira kraaide verrukt. ‘PWP? Naomi, jij stoute meid, wat heb jij gelezen?’

Olivia verstopte haar lach achter haar vingers.

Totaal ongeneerd trok Naomi één schouder op. ‘Ik heb zo mijn hobby’s.’

‘Ik heb nog een drieletterige afkorting voor je.’ Kira draaide haar stoel heen en weer op de maat van de letters die ze uitsprak. ‘VIP.’

Ze wachtte op de clue, totdat Kira of Naomi uitweidde over wat die drie letters betekenden in de context van hun gesprek. ‘Wie is een VIP?’

Emerald City Events, Seattles vooraanstaand evenementenbureau, heeft een grote variëteit aan klanten; van straatfestivals tot non-profitorganisaties tot techbedrijven uit de Fortune 500. Olivia had nog niet hoeven helpen met een evenement voor een van hun klanten uit het hogere segment, maar ze wist dat ze er waren.

‘Brendon Lowell,’ zei Kira. ‘De eigenaar en maker van OTP? Dat verklaarde waarom Kira en Naomi de datingapp bespraken.

‘Wil hij ons inhuren voor een evenement?’

‘Hm hmm. Zijn bruiloft.’ Kira leunde met haar ellebogen op haar bureau. ‘Lori zit boven zeven kleuren stront te schijten.’

Olivia fronste. ‘Zou Lori niet helemaal uit haar dak moeten gaan?’

‘Ja, dat zou ze inderdaad,’ zei Naomi. ‘Als hij haar niet op het laatste moment had ingeschakeld.’

O. ‘Een *shotgun* bruiloft?’ Ze trok haar neus op. ‘Noemen mensen dat nog steeds zo? Ik bedoel, boeit het mensen nog?’

‘Jij bent degene die opgegroeid is in een gat, Liv. Zeg jij het maar.’ Kira grinnikte, maar werd snel weer serieus. ‘Sorry, het is eigenlijk echt niet grappig. Brendon Lowell was van plan om te trouwen op het schiereiland Olympic. Op de locatie zou alles geregeld worden – er was een evenementenplanner, een cateraar, een DJ, decoraties, taart... Alles werd in-house aangeboden. Klinkt geweldig, toch?’

Noem het een voorgevoel, maar Olivia zou gokken op ‘nee’.

‘Blijkbaar was er gisteren een brand. Heel erge schade aan het gebouw en de plek waar de ceremonie gehouden zou worden. Ze hebben alle evenementen voor de rest van het jaar geannuleerd.’ Kira grimaste. ‘Natuurlijk heeft Lowell al het geld van zijn aanbetaling teruggekregen, maar ze moeten helemaal bij het begin beginnen en de grote dag is al over drie weken. De gasten hebben vluchten geboekt, dus ze staan erop de datum hetzelfde te houden.’

Drie weken was niet ideaal, maar het was te doen. Met het juiste budget zou Olivia waarschijnlijk in de helft van die tijd een bruiloft kunnen plannen. Geld deed ertoe, het opende deuren. Dat waren de feiten van het leven. ‘Dat gaat Lori best lukken.’

‘Dat zou Lori inderdaad best kunnen lukken als ze die dag niet al geboekt was,’ zei Naomi, haar wenkbrauwen kwamen omhoog. ‘Jeetje, het gaat haar waarschijnlijk nog steeds lukken, al wordt het haar dood. Ze is boven, probeert uit te vogelen hoe ze haar andere

klanten gaat vertellen dat ze hun grote dag gaat missen.’

‘Lori heeft mij eerder gevraagd voor haar in te vallen.’

Kira’s lippen trokken opzij. ‘Ja. Behalve dat die andere klant... haar dóchter is.’

Olivia’s mond viel open. ‘Lori gaat de bruiloft van haar eigen dochter overslaan?’

‘Hm hmm.’ Naomi tuitte haar lippen. ‘VIP’

‘De Seattle Times doet een stuk over een bruiloft van de Lowells voor hun bruidskatern,’ legde Kira uit. ‘Dat is een enorme kans voor ECE. Lori wil het niet mislopen.’

En dat hoefde ze ook niet.

‘Ik kan het doen.’

Kira en Naomi staarden alleen maar.

‘Wat? Dat kan ik.’ Olivia stond op en streek de voorkant van haar rok glad. ‘Ik ga met Lori praten.’

Dit was haar kans om zichzelf te bewijzen, de gelegenheid waarop ze had gewacht, waarop ze had gehóópt sinds ze acht maanden geleden haar Subaru had volgestopt met haar spullen en Enumclaw had verlaten.

Kira en Naomi wisselden een blik voordat Naomi wegkeek. ‘Veel succes.’

Ondanks haar grootdoenerij had Olivia het gevoel dat ze alle succeswensen nodig ging hebben.

Emerald City Events werd gehuisd door een charmant gebouw van twee verdiepingen in de buurt Ballard, in Seattle. Lori’s kantoor besloeg het grootste gedeelte van de uitgestrekte bovenverdieping en de hele ruimte was uitgebreid gerenoveerd op basis van een openvloeridee.

Lori’s bureau was zichtbaar vanaf de bovenkant van de trap, maar ze zat er niet achter. In plaats daarvan stond ze voor het raam met haar voorhoofd tegen het door regendruppels bedekte glas en haar schouders gebogen. Meestal was Lori het hoogtepunt van kalmte.

Ze was in controle, boog niet onder druk. Voor haar stond dit gelijk aan een instorting.

Olivia klopte met haar knokkels tegen de muur. ‘Klop, klop. Ik eh... hoorde dat de planning een beetje een fiasco is?’

Lori's rug rechtte en ze tilde haar hoofd op, stapte weg van het raam. Ze draaide zich om en glimlachte, een en al tanden en neppe opgewektheid, in haar ooghoeken waren amper rimpels te zien. ‘Geen fiasco. Ik vertrouw je volledig.’

Olivia's hart struikelde over de volgende slag.

‘Sasha zal in goede handen zijn op de dag van haar bruiloft.’

Sasha. Lori's dóchter, Sasha. Olivia wist niet zeker of ze het moest opvatten als het grootste compliment of de ergste belediging dat Lori Olivia toevertrouwde met haar dochters bruiloft terwijl er een andere, óverduidelijke oplossing was, vlak voor haar neus.

Olivia vouwde haar handen losjes ineen en stak de kamer over, kwam tot stilstand naast Lori. ‘Of...’

Lori's gezichtsuitdrukking veranderde nauwelijks, afgezien van de lichte kromming van haar linkerwenkbrauw. ‘Of?’

Olivia haalde diep adem. ‘Of je kunt zelf naar de bruiloft van je dochter gaan en m'ij de bruiloft van Lowell laten doen.’

Lori wendde haar blik af en slaakte een zucht. ‘Olivia...’

‘Ik ben hier góéd in, Lori.’

‘Natuurlijk ben je dat.’ Lori sloeg haar armen over elkaar en snoof. ‘Tenslotte ben ik degene die je aangenomen heeft.’

Olivia hield haar adem in.

‘Maar ik vraag me af of de bruiloft van Lowell misschien een tikkeltje ambitieus is voor je eerste solo-evenement.’

Ieder evenement waaraan Olivia had gewerkt sinds ze gestart was bij ECE was volgens Lori een ‘tikkeltje ambitieus’ geweest.

Olivia's schouders zakten. ‘O.’

Lori draaide zich om en staaarde uit het raam. Buiten viel een dunne mist omlaag uit de grijze hemel. Ze drumde met haar vingers

op haar arm en ademde scherp uit door haar neus. ‘Ik heb in het verleden meerdere evenementen gedaan met Brendon Lowell – bedrijfsfeestjes, zakelijke retraites, dat soort dingen. Hij is makkelijk om mee te werken, weet wat hij wil, is bekend in de omgeving. En het beste is dat hij hóúdt van bruiloften.’

‘Klinkt als een droom,’ murmelde Olivia, terwijl ze poogde haar teleurstelling weg te stoppen.

‘Als de timing niet zo verschrikkelijk was. Ik zou door het dolle zijn dat ik een bruiloft als deze in mijn schoot geworpen kreeg.’ Lori’s frons reflecteerde in het glas. ‘Het is het soort bruiloft dat haast zichzelf plant. Hoe kan het ook anders met een budget zoals dat van hem?’

Olivia fronste. Als Lori probeerde haar op te beuren, dan werkte het niet bepaald. ‘Sorry?’

Lori klakte met haar tong. ‘En een stuk in de Seattle Times? Dat heeft mogelijkheden om gigantisch veel opdrachten op te leveren. Toegegeven, de bruiloft zou zonder enige problemen moeten verlopen...’ Lori keek haar zijdelings aan. ‘Wat ik probeer te zeggen: verknal het niet.’

Olivia’s mond viel open. ‘Wacht, wat? Meen je... Lori!’ Olivia’s ogen prikten van al deze emotionele turbulentie.

De dunne, gouden bandjes om Lori’s pols rinkelden toen ze in de lucht sloeg. ‘Ik smeeek het je, ga alsjeblieft niet zoetsappig lopen doen. Ik ben gespannen. Als jij nu gaat huilen, ga ík huilen, en ik heb een gruwelijke hekel aan huilen.’

Olivia drukte haar lippen op elkaar en onderdrukte een lach.

Lori kantelde haar hoofd opzij en glimlachte. ‘Je hebt gelijk. Je bént hier ook goed in. En daarom ga ik de Lowellbruiloft aan jou overlaten.’

Met haar lippen nog steeds op elkaar gedrukt ontsnapte haar gillette als een schelle piep. ‘Dank je, dank je, dank je...’

Lori hief haar hand, onderbrak Olivia’s uitbundige bedankje.

‘Als je dit er succesvol van afbrengt, dan schrappen we het woord “assistent” uit je titel, goed?’ Lori liep om haar bureau heen en reikte naar haar bril, die ze op de brug van haar neus plaatste. ‘We kunnen het op een later moment hebben over je opslag.’ Lori tilde haar hoofd op en glimlachte. ‘Hoe klinkt dat?’

Het klonk fucking fantástisch. ‘Perfect.’

‘Mooi.’ Lori haalde een vel papier uit haar notitieboekje en hield het omhoog zodat Olivia het aan kon pakken. ‘Maandag om stipt zes uur willen Brendon en zijn verloofde, Annie, een rondleiding van The Ruins. Prachtig verborgen locatie in Queen Anne? Je herinnert het je nog wel, toch? Daar hadden we een paar maanden terug een evenement voor...’

‘De viering voor het vijftigjarige huwelijk van de Martins.’ Olivia knikte. ‘Dat weet ik nog.’

Lori trok een enkele wenkbrauw op en tegelijkertijd kwam er een van haar mondhoeken omhoog; ze zag er tevreden uit. Olivia voelde zich lichtelijk warm worden bij de onuitgesproken lof. Ze had een goed geheugen, en dat was nodig voor een beroep als dit.

‘Mooi.’ Lori wees naar het papier in Olivia’s hand. ‘Bovenaan staan de mobiele nummers van Brendon en Annie. Daaronder staan de back-upnummers van de twee getuigen. Voor het geval dat.’

Onder de namen B. Lowell en A. Kyriakos stond D. Lowell en M. Cooper.

M. Cooper.

Olivia streek met haar vingertop over het inkt van de naam. Wat was in een stad met zo’n vier miljoen inwoners nou de kans dat déze M. Cooper dezelfde M. Cooper was die Olivia kende van de middelbare school. Haar gezicht verhitte, evenals de rest van haar lichaam. Klein. De kans was klein.

‘Ik stuur je deze e-mail even door, daarin staan details over het budget en de gastenlijst. Gelukkig voor ons weten we al hoeveel gasten er komen.’

Inderdaad gelukkig.

‘Nou, aan de slag.’ Lori gebaarde dat Olivia haar kantoor moest verlaten. ‘Je hebt behoorlijk wat werk te doen.’

‘Ik zeg alleen maar dat het misschien goed is om alvast wat rond te vragen, om te beginnen met de zoektocht naar een nieuwe huisgenoot. Het is al zes maanden geleden dat de vorige wegging.’

Alsof Margot Cooper eraan herinnerd moest worden hoe lang geleden het was. Ze had nog nooit eerder zo lang alleen gewoond, en van dat feit was ze zich pijnlijk bewust. ‘Dat wéét ik, Elle.’

‘Stoort de stilte je niet?’ Margots beste vriendin fronste en leunde met haar schouder tegen het stoplicht bij het zebrapad. ‘Het zou mij storen.’

Elle hoefde zich niet druk te maken over thuiskomen in een leeg huis. Iets langer dan een jaar geleden was zij vertrokken uit het huis dat Margot en zij deelden om in te trekken bij haar vriendin, Darcy. Dat gebeurde op hetzelfde moment dat Annie, Darcy’s beste vriendin, bij Margot introk. Die situatie had slechts een korte twee maanden geduurd, want toen trok Annie in bij de man met wie ze nu verloofd was, Brendon – de broer van Darcy.

Niets daarvan was gebeurd als Margot en Elle, de hersenen achter het enorm succesvolle op social media gebaseerde astrologieplatform Oh My Stars, twee jaar geleden geen partner waren geworden van Brendons datingapp, One True Pairing, om de astrologische compatibiliteit toe te voegen aan het algoritme van de app. Niet alleen was het een slimme zet voor hun carrière en voor zowel OTP als Oh My Stars, maar Margot had ook het geluk gehad dat ze een goede vriend vond in Brendon. En dankzij Brendon had Elle Darcy ontmoet. Iedereen won.

Behalve dan dat Margot nu geen huisgenoot meer had en thuis-

kwam in een leeg appartement, meer avonden in haar eentje at dan met gezelschap en dat ze begonnen was met haar planten welterusten te wensen. Ze kon zichzelf nu wel schoppen dat ze dat bekend had aan Elle, want daardoor begon dit hele gesprek.

‘Misschien neem ik wel een kat,’ mijmerde ze, de straat op lopend toen het licht groen werd.

Elle schoot in de lach. ‘Behalve dan dat je een hekel hebt aan katten.’

‘Ik heb géén hekel aan katten.’ Ze snoof. ‘Ik heb een... gezonde hoeveelheid respect voor alles wat mijn gezicht eraf zou kunnen krabben.’

Het was gezond verstand. Zelfbescherming. Overlevingsinstinct.

Elle stootte met haar heup tegen die van Margot. ‘Een gezonde angst bedoel je.’

‘Noem het hoe je wilt.’ Margot schokschouderde. ‘Ik overweeg sterk om een kat te adopteren.’

Elle haalde haar telefoon tevoorschijn en haar ogen gingen heen en weer tussen haar scherm en het gebouw voor hen. ‘En ik denk dat je sterk moet overwegen om een ménselijke huisgenoot te nemen. Je weet wel, iemand waar je daadwerkelijk mee kunt praten.’

Margot deed haar mond al open.

‘Iemand die daadwerkelijk terúg kan praten.’ Elle knabbelde op haar onderlip en hun langzame gewandel kwam tot een einde toen ze voor het gebouw stilstonden. ‘Ik weet dat je een beetje op je hoede bent sinds je laatste huisgenoot.’

Eerder na de laatste rééks van huisgenoten.

Margot lachte om Elles tact. ‘Ik ben niet op mijn hoede, ik ben selectief. En met goede reden. Ik ben al aan het rondvragen, Elle. Ik houd mijn ogen open. Ik wéét dat ik een nieuwe huisgenoot moet hebben.’ Ze pufte. ‘Bij voorkeur een die niet iedere avond slaappillen neemt en tijdens het slaapwandelen mijn kast binnengaat om daar om drie uur ’s nachts op mijn schoenen gaat lopen plassen.’

Elles gezicht vertrok.

En dan had Margot het nog niet eens over de huisgenoot die haar creditcard had gestolen of degene die een mierenboerderij had. Een formicarium waar Margot totaal geen weet van had totdat ze op een memorabele zondagochtend wakker werd en zag dat de vloer bewóóg.

Margots recente geluk wat betreft huisgenoten was niet alleen slecht, het was hopeloos.

Elle had grote ogen die gevuld waren met medeleven en het gaf Margot jeuk. De voordelen en nadelen van het hebben van een beste vriendin die haar zó goed kende dat ze zelfs kon horen wat Margot niet zei.

‘Luister, kunnen we dit gewoon... even laten rusten en het hebben over wat er nu toe doet?’ Margot draaide haar pols om en keek op haar Fitbit hoe laat het was. Nog vijf minuten. Dit was niet de tijd of het moment voor Margot om te gaan zwelgen in zelfmedelijden. ‘Het is bijna zes uur.’

Elle wierp nog een snelle blik op haar telefoon en glimlachte. ‘Darcy stuurde net een bericht. Ze zijn al binnen.’

Ze liepen naar binnen en Elle ging Margot voor door een lang, kronkelende hal met deuren aan beide kanten. Het geluid van Brendons luide lach werd luider met elke stap die ze zetten. Margot stak haar hoofd even om een open deur en haar gezicht vertrok bij het zien van de inrichting. Hartvormige ballonnen die gevuld waren met glitter zweefden aan de zijkanten van de ruimte en de roze confetti die overal lag zorgde ervoor dat het eruitzag alsof Cupido hier op de grond gepist had.

Aan het einde van de gang kwam Elle abrupt tot stiltand en ze hapte naar adem. ‘Wauw.’

Margot haastte zich om haar bij te benen en ze volgde Elles blik naar het plafond. ‘Allemachtig.’

Het plafond van de feestzaal was prachtig. Het was geschilderd in

verschillende tinten lila en paars die overgingen in maagdenbloem en roze, daarna in de zachtere tinten van een schemering, waarna de avond veranderde in nacht, als de sterren buiten komen spelen. Kleine speldenknopjes van zilver en lichtgeel bedekten het plafond en de gloed van de kroonluchters gaven alles een dromerige en hemelse uitstraling. Het was perfect voor Brendon en Annie.

Aan de andere kant van de ruimte stond Brendon te stralen. ‘Het is geweldig, of niet dan?’

Annie stond tegen hem aan naar hem op te kijken en glimlachte. ‘Ik vind het een prachtig uitzicht.’

Elle begroette Darcy met een snelle kus voordat ze hun vingers door elkaar vlochten. ‘Het lijkt wel rechtstreeks uit een sprookje geplukt. Als jullie hier niet gaan trouwen, doe ik het.’

Darcy staaarde naar Elle alsof zij de bron was van al het licht in de ruimte.

Een bitterzoete steek raakte Margot in haar borst en ontnam haar de adem.

Ze voelde zich niet altijd als het vijfde wiel aan de wagen – haar vrienden waren er goed in om niet constant aan elkaar te zitten als ze in gezelschap waren, al deed een klein beetje openbare genegenheid niet zoveel met Margot – maar het gebeurde de laatste tijd steeds vaker.

Een bruiloft was een feest en een huwelijk was een stuk papier en de toestemming om samen belastingaangifte te mogen doen. Brendon en Annie, Darcy en Elle... ze waren onderdeel van een stel, geheel toegewijd aan elkaar en dolverliefd. Het was onzin om een evenement dat toch voornamelijk symbolisch van aard was zo met haar te laten sollen, maar Margot kon het niet helpen dat ze het gevoel had dat haar vrienden een club aan het vormen waren waar zij niet bij mocht horen.

Niet als ze geen gast meenam.

‘Elle heeft gelijk,’ zei Margot en ze probeerde haar enthousiasme

te laten doorschemeren. ‘Ik geloof dat dit weleens de perfecte plek zou kunnen zijn.’

Brendon lachte. ‘Dat zeg je alleen maar zodat je niet nog meer locaties hoeft te bekijken.’

Is dat echt wat hij dacht? Jezus. ‘Ik weet dat ik niet altijd het zonnetje in huis ben, maar dat betekent niet dat het me niets interesseert.’

Natúúrlijk interesseerde het haar. Bloemstukken en de liedjes voor de eerste dans waren niet haar favoriete gespreksonderwerpen, maar Brendon en Annie gaven erom, dus gaf zij er ook om. Ze was Brendons getuige. Om Brendon geven was zo’n beetje wat die rol inhield. Maar zelfs als ze niet de getuige was geweest had het haar geboeid, want hij was haar vriend. Hij zat aan haar vast.

‘Geloof me,’ zei hij, zijn ogen nog steeds rimpelig door zijn lach. ‘Niemand verwacht dat jij het zonnetje in huis bent.’

Haar wenkbrauwen trokken samen. Wat had dát nu weer te betekenen?

‘Het is geen beschuldiging,’ ging Brendon verder. Zijn ogen werden groter alsof hij doorhad dat hij iets verkeerd had gezegd. ‘We houden van je, precies zoals je bent.’

Annie knikte levendig om dat te bevestigen, maar Margot kon niets doen aan haar gevoel dat het misschien waar was. Dat haar vrienden haar mogelijk leuker zouden vinden als ze wél wat opgewekter was.

Margot groef door haar tas om te zoeken naar haar lippenbalsem. Ze zou gewoon beter haar best moeten doen, het er nog dikker boven op te leggen. ‘Op wie wachten we nog?’

Brendon stak zijn hand in zijn broekzak. ‘De facilitymanager moest even de telefoon opnemen en de weddingplanner stuurde net een berichtje dat ze nog probeert een parkeerplek te vinden. Ze zou hier zo...’

‘Het spijt me zo dat ik te laat ben.’ Ademloos gelach dook op

achter hun groepje. ‘Het was echt onmogelijk hier te parkeren.’

De dop van Margots Labello glipte uit haar vingers en stuitte tegen de vloer voordat hij een eindje wegrolde. Geweldig. Ze hurkte en schuifelde naar voren om het op te pakken van naast Darcy’s voet.

Brendon grinnikte. ‘Geen probleem. Olivia, toch? Ik ben Brendon.’

‘Zo aangenaam kennis te maken.’

‘Insgelijks. Dit is mijn verloofde, Annie. Mijn zus, Darcy. Haar vriendin, Elle.’

‘Hoi,’ tjlpte Elle.

Margot stond op, veegde haar knieën af.

‘Dit is mijn vriendin en getuige...’

‘Margot?’

Alle lucht in Margots longen vloog naar buiten alsof het eruit geslagen werd zodra ze oogcontact maakte met de majestueuze blondine aan de andere kant van de ruimte.

Olivia Grant. Allemachtig.

Olivia’s getuige, volle lippen kwamen van elkaar los, weerspiegelden Margots schok. Een overdaad aan geelbruin haar kwam tevoorschijn van onder haar donkerrode beanie en viel over haar rug in kleine golven. Het was langer dan Margot zich herinnerde. Een paar tellen lang was Margot te sprakeloos om iets uit te kunnen brengen.

Elles voorhoofd fronste en Margot kuchte.

‘Olivia.’ Haar stem sloeg serieus over. Kon iemand haar even neerschieten? ‘O ja. Ik dacht al dat je er... bekend uitzag.’ *Bekend.* Há. Bekend was een woord dat je gebruikte voor kennissen, niet voor wat het dan ook was dat zij ooit geweest waren. ‘Het is nu... ehm Olivia Taylor, toch?’

Het was niet zo dat Margot Olivia online had opgezocht of zo hoor. Maar het ook niet zo dat ze haar bewust níét had opgezocht.

Misschien had ze wel even een blik geworpen op haar Facebook-profiel, maar alleen omdat het naar voren kwam bij de ‘voorgestelde vrienden’. Margot had haar geen vriendschapsverzoek gestuurd of iets dergelijks. Ze waren geen vrienden. Niet meer. Olivia wat-haar-achternaam-nu-ook-was was gewoon iemand die Margot ooit kende.

Iemand met wie Margot ooit bijna een week naakt had doorgebracht, verstrengeld met de lakens van het bed in Olivia’s vroegere slaapkamer. Ze hadden zoveel meervoudige orgasmes ondergaan dat Margots kaak pijn deed en Olivia’s stem schor was geworden. Die vijf dagen waren verreweg de beste dagen van Margots leven, gevuld met tenenkrullende seks en gelach waarvan haar maag pijn deed. Het begin van iets, een nieuw hoofdstuk tussen hen – een hoofdstuk waarin Margot geen seconde langer heimelijk hoefde te smachten naar haar beste vriendin omdat alle gevoelens wederzijds bleken te zijn.

Althans, dat had ze gedacht.

‘Dat was het inderdaad.’ Olivia kuchte en vouwde haar vingers even voor zich samen, voordat ze ze weer langs haar lichaam liet hangen, waar ze losjes heen en weer zwiepten alsof ze niet wist wat ze ermee moest doen. ‘Het is nu weer Grant.’

Margots blik ging naar Olivia’s linkerhand en haar ringvinger was naakt.

Goh.

Interessant.

‘Wacht.’ Brendon wees heen en weer tussen beide vrouwen en hij zag er verward uit. ‘Jullie twee kennen elkaar?’

Olivia’s wangen kregen kleur en Margot herinnerde zich dat ze die blos helemaal naar het zuiden volgde met haar vingertoppen. Ze heeft die kleur geproefd met haar tong en onder Margots lippen was Olivia’s huid zo zacht als satijn en heet. Heel even voelde Margot zich duizelig worden en het bloed trok naar de oppervlakte,

waardoor ze Olivia's blos onbewust nadeed.

Elkaar kennen. Margot slikte moeizaam. Dat kon je wel zeggen.

'Olivia en ik kennen elkaar van heel lang geleden.' In de tijd van scouting en slaapfeestjes en doen, durven en de waarheid en beloftes die gefluisterd werden onder de sterren. Beloftes die al lang geleden vergeten waren, gebroken. 'Wat is het nu, zo'n elf jaar geleden?'

Olivia's lichtbruine ogen werden wat groter toen ze Margot's blik ontmoette aan de andere kant van de ruimte. 'Zoiets. We eh... zaten samen op school,' zei ze. De woorden kwamen warrig over haar lippen. 'In Enumclaw.'

'Shit zeg.' Brendons ogen gingen tussen hen heen en weer. 'Wat een serendipiteit zeg!'

Margot dwong zichzelf te grinniken.

Het universum haalde een of andere kosmische grap met haar uit, dat was iets wat zeker was.

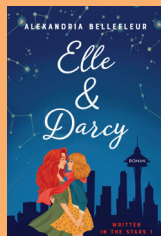
Margot moet niets van relaties weten. Een casual hook-up is meer haar ding. Maar nu al haar vrienden 'de ware' hebben gevonden, voelt ze zich het vijfde wiel aan de wagen. Als ze met haar verloofde vrienden meegaat om de perfecte trouwlocatie te vinden, ziet ze Olivia weer – haar jeugdvriendin, haar eerste grote liefde en haar eerste ... alles.

Weddingplanner Olivia kan niet geloven dat Margot na tien jaar weer voor haar staat. Als Olivia plotseling vanwege een lekkage haar huis uit moet, biedt Margot haar aan tijdelijk bij haar in te trekken. Gewoon, omdat ze zo aardig is. Natuurlijk niet omdat ze Olivia nog net zo mooi en lief vindt als toen... Hoe meer tijd ze met elkaar doorbrengen, hoe sterker hun band wordt. Durft Margot dit keer toe te geven aan haar gevoel of zal de geschiedenis zich herhalen?

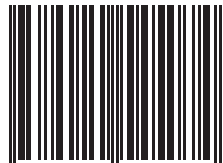
Margot & Olivia is het afsluitende deel van de romantische *Written in the stars*-serie van **Alexandria Bellefleur**, een steamy queer romcom over oude vrienden die misschien in de herkansing gaan, waarin ook eerdere personages uit de serie terugkeren!

Lees ook in
deze serie:

Z&K



ISBN 978 90 2054 507 4 NUR 340



9 789020 545074

www.zomerenkeuning.nl